

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

SORANERBLADET

NR. 10 DECEMBER 1963 48. ÅRGANG

Månedsskrift for Soransk Samfund

BANKEN
for **SORØ**
OG OMEGN
Aktieselskab

Sorø Spare- og
Laanekasse

Telf. Sorø 89

A. Green-Andersen
Landsretssagfører

Peder Skramsgade 7 . Kbh.
Central 5151

Kaina Rustolie - Kaina Vaabenolie - Kaina Loddefedt
Nova Slagloddepulver - Nova Svejsepulver

De kendte Kaina- og Nova-Produkter
fra Vissinggaard Laboratorium anvendes paa Værksteder
Garager og Fabrikker overalt i Danmark.

Forlang Kaina- og Nova-Produkter hos Deres Handlende.
Tønning St. VISSINGGAARD LABORATORIUM Tlf. Brædstrup 414

Johs. Brinck
AUT.
GAS- OG VANDMESTER
SORØ

V. POULSEN & A. SØRENSEN
Murermestre og Entreprenører

Kontor: Molbechs Allé 8 - Kl. 8,30-17 - Telf. 420-151

Grundlagt 1917

ORLA V. NIELSEN
Telefon Sorø 258
Byens førende forretning i
Akademibeklædning

Erik Pontoppidan
Landsretssagfører

Byen 6530
Nørregade 13

Støt

SORANERBLADET

H. N. A.

Sorø Akademis I. Skovdistrikt

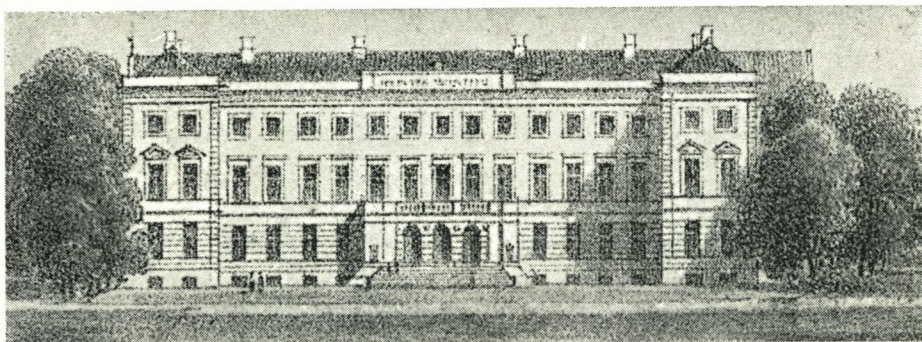
Har De kakkelloven, har vi brændet

Telefon 125

Sorøegnens Andelssvineslagteri

Telefon Sorø *717

Bland
DANMARKS
i Kaffen

Academia Sorana

efter gammelt stik

SORANER-BLADET

DECEMBER 1963

48. ÅRGANG

NUMMER 10

B. S. Ingemann og julen

Af Poul Schjærff.

Julen, en af årets skønneste højtider, glædesfesten til minde om Frelserens fødsel, hjemmets og barnets fest, der hos menneskene udløser de reneste følelser af gensidig godhed, dog også iblandet en god portion sentimentalitet, dens virkning formår ingen at undrage sig. Fra middelalderen til nutiden har den afspejlet sig i vor litteratur, ikke mindst i det 19. århundrede, hvor mange af vore dejlige julesalmer blev til.

Som to stjerner lyser Grundtvig og Ingemann, og her skal gives en fremstilling af julen i Ingemanns produktion.

I Ingemanns »Levnetsbog«, udgivet 1862 af J. Galskjøt, ses det, hvordan digteren i sin barndom betragtede

denne højtid; han siger her om det kirkelige liv: »Han saae og fornam Mere af dets ydre Skikkelse end af dets indre Væsen; men Billederne deraf slumrede i hans Sjæl, til de engang med Liv kunde opvaagne« (s. 93).

Når hans fader, præsten, juleaften udlagde evangeliet, og menigheden istemte julesalmen, så han for sig englener, der sang for markens hyrder, han så Jesusbarnet i det fattige kludesvøb; men han fornam kun som i et tågehav, hvad det, at verden skulle frelses, havde at betyde. Ganske rimeligt, i barnealderen fatter man ikke julens indre værdi. Derimod kunne han glæde sig over de festlige og fornøjelige juleskikke, både i hjemmet og hos bønderne. En mørk jul oplevede han, da hans

mormor, »grandmama«, en julemorgen stille og rolig havde lukket sine øjne (s. 161).

Den idylliske barndomstid i Torkildstrup afbrødes brat ved faderens død på årets sidste dag 1799. Familien flyttede til Slagelse, hvor han 1800 kom i byens latinskole, 1806 blev han student, han studerede theologi, og snart tog han de første skridt mod Parnassets top.

1816 udkom digtsamlingen »Julegave« med en »Julehymne«. Indgangen i en meget ophøjet og pompøs stil (ikke dårlig, men alligevel er 11 udråbstegn lovlig meget) anskueliggør englesangen over Betlehems marker, det næste afsnit er derimod jævnt og troskyldig — enkelt:

I Betlehem hans Vugge staaer
I Krybben Barnet hviler.
Paa Veien Kongeskaren gaaer,
Seer hvor hans Stjerne smiler.
Som Stjernen smiler englefro
Den Jomfru ren i himmelsk Ro,
Ved Krybben fromt hun knæler;
Paa Marken sjunge Engle smaa;
De Hyrder fro til Hytten gaae,
Hvor Barnets Stjerne dvæler.

Med denne hymne (»Romanzer, Sange og Eventyrdigte« VII, 10 — 1861) og med »Høimessesalmer til Kirkeaarets Helligdage« 1825 ville Ingemann reagere mod rationalismens fladbundede julesalmer, som de kan læses i »Evangelig-Christelig Psalmebog« 1799; julegudstjenestens plathed skulle afløses af fest og højtid. Bedst lykkedes de to salmer, den ene »Jeg som et Barn mig glæde vil« (»Til Christi Fødsels-

dag«, »Romanzer VII, 43), af hvis fem strofer de fire optoges i »Salmebog for Kirke og Hjem« som nr. 147, men som er udeladt i »Den danske Salmebog«, og den anden »Mariæ Bebudelses Dag« (»En salig Hilsen kom til Jord« — »Romanzer« VII, 67). De øvrige fandt ikke sangbund hos folket. Endnu formåede han ikke at synge simpelt og indtrængende.

I digterens barndomshjem og i Danmark i det hele var juletræet dengang ukendt (»Levnetsbog«, s. 94), men efter midten af det 18. århundrede vinder det indpas i Tyskland og kom herfra til Danmark. Goethe, som i 1765 og 1770 havde lært skikken at kende henholdsvis i Leipzig og i præstegården i Sessenheim i sin elskede Friederikes hjem, formede poetisk sine oplevelser fra Sessenheim i sin berømte, følsomme brevroman »Die Leiden des jungen Werthers« 1774. I værkets anden bog, under 20. december, besøger Werther Lotte og finder hende i færd med at ordne noget legetøj, julegave til hendes små søskende. Werther udmaler sig den fornøjelse, børnene vil have af gaverne, og deres »paradisiske henrykkelse«, når døren uventet blev åbnet, og man så det pyntede træ. Hos Goethe fremhæves og udformes væsentlige træk ved julen: Det pyntede træ og overraskelsesmomentet.

Ingemann læste »Werther« og overførte i sin hyperromantiske ungdomsdigtning Wertherstemningen til dansk, især i kærlighedsromanen »Varners poetiske Vandringer« 1813. I Werther kunne han læse om julen, og en rigtig, virkelig jul oplevede han i hjemmet hos sin elskede, hans senere hustru Lucie

Mandix, hvad han mindes i digtet »Kjærlighedsminder fra Hjemmet«, skrevet i Rom i december 1818 (»Romanzer« VI, 80-84); han ser for sig, hvordan Lucie og han som gamle genkalder sig julefesten, da de var unge og forelskede.

Ingemann var 1818—19 på en stor udenlandsrejse; i Rom fejrede han julen sammen med andre danske. Udenlandsfærden besynger han i en omfangsrig digtsamling »Reisclyre«, der udkom 1820. »Jul i Rom« hedder det digt, der fortæller om de danskes jul i Tiberstaden (»Romanzer« V, 49-58). Midt i al den vælske juleaften vil han fejre en dansk jul, men hvem kan hjælpe i nøden? Fra en fyrsteassemblé kommer i galladrugt »en pyntet Riddermand«, ridderen er Thorvald, »de Danskes Fryd« i Rom : den elskelige Thorvaldsen; ved sit bryst bærer han en kæmpeflaske med mælk til julegrød; til alt held kommer »vor Professor« : historiemaleren J. L. Lund med grynene. Thorvald selv tilbereder julenadveren, alle er glade, og grødberusede vender de i tanken tilbage til deres barndoms jul, som digteren giver en køn skildring af. Det er henad morgen, og fædrelandet hyldes med »Danskes Sang i Syden«, der stiller modsætningen op mellem Vælskland og Norden. I den årle morgen begiver man sig i måneskin til kirke til højtidelig gudstjeneste (afsnittet »Julemorgen«), bagefter samles de i et lille huskapel, hvor en dansk præst udlægger julens budskab; de føler sig som de første kristne i katakomberne; i hallen står juletræet, plantet og smykket af danske møer (blandt dem de fire kønne frøkner Bü-

gel, af hvilke den ene, Valborg, tændte digterens hjerte i brand - Digtet »Dansk Juleglæde«). Den lille digtkreds slutter med »Juletræet«: Det hellige træ er en gave til store og små, træet fra Paradishaven.

Først mange år derefter nåede Ingemann at udtrykke juleglæden, så det går til hjertet.

Tonen finder han gennem sine udødelige Morgen- og Aftensange 1837-39. Nu kunne han ret digte om julen og digte salmer, vi aldrig glemmer. 1840 blev »Julen har bragt velsignet Bud« til. Her møder vi hans usammensatte, barnlige kristendom:

Grenen fra Livets Træ staar skønt
med Lys som Fugle paa Kviste

— — —

Glæden er Jordens Gæst i Dag

— — —

Himmerigs Konge blandt os bor.

(Ingemanns religiøse opfattelse er for øvrigt ingenlunde så primitiv, som man almindelig tror; på flere punkter afviger han fra det ortodoks-kristne, og hans religiøsitet er panteistisk præget).

Ti år efter slutter han genialt sin salmedigtning med »Glade Jul, dejlige Jul« med dens fryd og fred, og med »Dejlig er Jorden«, tre små storladne strofer af evighedsværdi: Under den natteblå stjernehimme l vandrer sjælene til Paradis med sang — slægt efter slægt — fra markens hyrder lød for første gang budskabet om fred på jord og om den evige frelsers fødsel.

Med disse tre salmer, som synger sig ind i sjælen, har Ingemann været med til at give vor jul en ædel ramme. Uden dem blev julen tom og fattig.

Juletræet, træet fra Paradishaven,

dette symbol kommer igen i et af hans sidste digte: »Den hemmelighedsfulde Port« (september 1861). I livet står vi foran en lønport til en ny natur, hvert fodtrin fører os nærmere mod den, den står på klem, og gennem mørket sender Gud en stråle ud; trøstigt kan vi stirre på den lukte dør, uden frygt; vi er som børnene juleaften; døden fører os ind til juletræets have, hvor vi forenes med vore kære. Så kær var julen for Ingemann, at han møder den igen i det evige liv; uden angst kunne han forlade sin jordiske tilværelse.

(Ovenstående bygger væsentlig på læsning af Ingemanns værker, stor tak skylder jeg Hans Ellekilde, der i sin fortrinlige bog »Vor danske Jul gennem Tiderne« 1943 har påvist Goethes betydning for Ingemann).

Jul i Sorø 1963

For 11. gang melder Jul i Sorø sig, og den er efterhånden blevet en uundværlig bestanddel af den jul, som sorarnerne holder af. Atter i år har udgiveren og redaktøren *Osc. Lünell* formået at mobilisere en række gode medarbejdere, der tilsammen fremlægger et broget og interessant stof.

Det stemningsvækkende omslag, et kønt foto af skovfogedboligen i Brommeskov, vækker straks den rette juleforventning, og pastor *Carl Hansons* »Jul« giver baggrunden for at fejre julen ret, julen med det gamle, evige budskab om frelserens fødsel.

Historisk Sorø-stof behandler stud. mag. *Kai Hørby*. »Sorø 1813« opridser

i hovedtræk Akademiets skæbnesvangre brand for 150 år siden. Dr. phil. V. *Thorlacius-Ussing* introducerer kort og klart, hvad skatte »Kunstmuseet i Sorø« rummer, og et rigt billedstof giver én lyst til atter at fordybe sig i dette kunstens tempel. Tømrermester *N. J. Larsen* fortæller udmærket om »Parnas« historie; den kalder mange minder fra ens barndom til live, bl. a., da Ægirpavillonen flyttedes til »Parnas« over Sorøs islagte sø. Skoleinspektør *A. Strange Nielsen* belyser træk af egnens religiøse liv; baptisterne, der ikke ville anerkende barnedåben, skulle som voksne underkaste sig en dåb, tre gange neddykning. »Baptisterne døbte i Tystrup, Løng og Gyrestinge søer«, hedder den kulturhistorisk interessante artikel. Nutiden får også, hvad der tilkommer den. Sygehusinspektør *C. E. Danckert* beretter udførligt om »Sorø Amts Plejehjem i Sorø«, omtrent 125 års historie, ikke alene den ydre historie; men fremhævelse af, at mildhed og forståelse af patienterne bør være det bærende. Som led i serien om soranske virksomheder, gør direktør *Hans Poulsen* rede for Sorø-egnens Andels-slagteris millionvirksomhed, om byens sport orienterer journalist *Rud. Kofoed*; personlige oplevelser præger pastor *K. Sinding-Jensens* »Minder om Julen«, kønne stemninger finder udtryk i pseudonymet »This« septembervandring gennem Filsofgangen til Søskoven, og folketingsmand *Adolph Sørensen* analyserer Sorøstemningen i Børge Nyrops maleri af Alléen 1912.

Til alt dette kommer de traditionelle satiriske afsnit, det rige billedstof, illustrationer til artiklerne, montage over

årets begivenheder, billeder af dimit-
tender fra skolerne og — i stor mængde
— af soranere, der i 1963 har oplevet
»mærkedage«.

Heftet vil glæde soranere i videste
forstand, en hilsen fra den gamle by
og et bindeled mellem det skønne sted
og de mange, der føler, at dér hører de
hjemme.

Og til slut: Uhyre nyttigt er et regi-
ster over de ti forrige årgange (1953-
62).

P. Sch.

Soranerfrokosten

I. Torsdag den 7. november 1963.

Man stimlede hen i store vrimle, 30—
40 soranerkammerater fra 1900 til 1960.

Formanden *Kann Rasmussen* var
derfor synlig oplivet, da han ringede
til lyd med den nye dirigentklokke og
bød velkommen, i særdeleshed til ni
realister fra 1913, som Samfundet havde
indbudt; det var en tak, fordi de ved
rusgildet havde skænket Samfundet den
skønne sum 10.000 kr., bl. a. med tak til
den gamle skole, der fik et fuldttonende
1 ve.

Alle var i strålende humør, gamle
minder genopfriskedes, og det varede
derfor længe, inden nogen tog ordet.
Bjørning fortalte om sin lighed med
præsident Truman, som en mand af
folket i Istedgade eftertrykkeligt havde
gjort opmærksom på. *Kann Rasmussen*
omtalte en gl. soraner, Peter Wamberg,
udgået 1899 af 2. latinklasse på Sorø,
distriktschef, nu bosat i Bergen, stadig
i fuld vigør. Han havde i årbog 1963
for Handels- og søfartsmuseet på Kron-

borg skrevet en interessant afhandling
om sine oplevelser med sejlskib til Ost-
indien og Molukkerne 1899—1901, da
han var 15 år gl. Han ville blive opfor-
dret til at komme engang til frokost.
Eigil Juel Wiboltt takkede for realist-
årgang 1913 for indbydelsen; ud af 12
var 9 mødt; de havde deltaget i rusfe-
sten og tillige derefter haft en Sorøtur;
bestyrelsen og Soraner-Bladet var man
megen tak skyldig — og dette fik et
eklatant udtryk i en knaldende salut
med opblæste poser. Oplæste tillige et
kort takkebrev fra den 91-årige lektor
Gorm Hansen, hvad der foranledigede
Svend Clausen til at berette en morsom
anekdote om denne lærer. *Chr. Friis*
(13) mindedes kulinariske nydelser hos
konditor Colding i Sorø. *Jornil* gav vise
råd om anbringelsen af de 10.000 kr.
(værdifast anbringelse), priste bogen
Soranere 1900—1940 og efterlyste en ny
om de unge årgange. *Bjørnstad* slog et
slag for jubilæumsskriftet *Academia*
Sorana, som flere burde erhverve sig.

Stor hygge og høj stemning hos alle,
ikke mindst hos de ni realister, hvis
navne her anføres: Marie Louise Han-
sen, Ellen Rahlff, Ellen Veistrup, Hen-
rik Ehlers, Chr. Friis, Johannes Holck,
Kay Michaelsen, Knud Palm-Nielsen og
Wiboltt.

Vi mødes i utallig mængde *torsdag*
den 5. december til en julefrokost. Husk
dagen!

P. Sch.

II Torsdag den 5. december 1963.

Fem og tyve mennesker havde ind-
fundet sig på Grand for at fejre indled-
ningen til den kære julefest. Årgange
fra 00 og fremefter var repræsenterede.

Formanden *Kann Rasmussen* indledede med at mindes Aage Lind, der afgik ved døden den 15. november, få uger før sit 80. år. Han blev student 1901, tog juridisk embedseksamen, var nogle år herredsfuldmægtig i Hornslet og derefter godsforvalter på Skaføgaard. Han udgav flere digtsamlinger, fine, følte og kultiverede vers, der afspejlede hans meget sympatiske personlighed. Soranerne skylder ham evig tak for hans fortrinlige ruskantate. Vi rejste os i ærbødig tavshed efter formandens ord. Derefter udbragtes et leve for skolen.

Hyggelig samtale, krydret med alskens soranerskæmt, akkompagnerede nydelsen af julemaden.

Efter en stund bragte *C. G. Kierulff* Samfundet en tak for hilsenen til hans 70 års dag og indledede minde- og anekdotestrømmen ved en fornøjelig beretning om en kammerat; han fulgtes op af *H. P. D. A. Hansen*, der i 14 dage hver latintime (uden held) af overlærer Glahn fik indprentet forskellen mellem gerundium og gerundiv. *E. Kindt* glædede sig over de raske kammerater, der ikke hørte til »Bederne« (de overordentlig flittige), men tog livet, som det faldt. De var vore gode venner, og dem ville han hylde. *K. M. Heilmann* orienterede om den soranske grammofofonplade; valget af repertoire var ikke let; han anmodede om ønsker. Både han, *E. Kindt* og *Chr. Grüner* var enige om, at de to store højtider, konfirmationen og translokationen, særlig burde repræsenteres. De to sidstnævnte herrer samt *Bjørning* diventerede med anekdoter, der ikke direkte vedkom Sorø, men som gjorde stor lykke.

Først ved 14-tiden takkede man af. Vi mødes igen *torsdag den 2. januar 1964*, for første gang i det nye år.

P. Sch.

Soraner-cricket

December 1963

Soranerveteranerne

Det absolutte højdepunkt ved jubilæumsfestlighederne i restaurant Ny Rosenborgs selskabslokaler søndag den 27. oktober var udnævnelsen af cricketklubbens første *primi inter pares* — ikke æresmedlemmer, som aviserne skrev, men den langt fornemmere titel *Soranerveteranere*.

Det skete på generalforsamlingen umiddelbart efter receptionen, hvor bestyrelsens enstemmige forslag herom mødte en ligeså enstemmig spontan akklamation.

Hver enkelt fik overrakt eller tilsendt et diplom af følgende indhold (hvori navnene på samtlige ni personer her er indføjet):

»Ligesom en by, når alle derom er enige, kan meddele enkelte særdeles udmærkede mænd eller sådanne, der i særlig grad have gjort sig fortjente af staden, diplom som æresborgere, således har cricketklubben »Soranerne« den 27. oktober 1963 på 10 års dagen for klubbens stiftelse blandt sine ældre og veltjente medlemmer aldeles enstemmigt vedtaget at hædre

R. E. Brincker
Hertug Krog-Meyer
A. Glerup
E. J. Lyngbeck
S. Thomsen
J. L. Warrer

Otto Mackeprang
Kjartan Effersøe
Tage Perch-Nielsen

ved at meddele ham hæderstitlen

SORANERVETERAN

og tildele ham det til udelukkende brug for ham og hans ligemænd specielt forarbejdede klubslips.

Givet på Ny Rosenborg, den 27. oktober:

J. Hansen, H. Hørby, S. Nørgaard, H. Rasmusen.«

Det bliver smukt til sommer at se soranerveteranernes insignier (klubslipset forsynet med bogstavet V i guld under de vandrette lidser i højrodt og chromgult) lyse op på Gentofte stadion.

Receptionen

blev meget festlig og hyggelig med stort fremmøde og mange dejlige gaver. *Soransk Samfund* havde i god tid forinden betænkt klubben med en check på 500 kr., og bødekasen »*Silly Slip*«, som var dagens financier, blev betænkt rundhåndet med små og store beløb. Klubbens *damer* havde slået sig sammen om at forære en dirigentklokke i sølv, den blev overrakt af *Bente Nørgaard*. *Sv. Ranvig* og frue var taget den lange vej fra Sorø for at overbringe rektors og skolens lykønskning med mange venlige ord og en meget smuk sølvpokal med skolens våben indgrave-ret. *Lyngbeck* sendte telegrafisk hilsen fra Rom — specielt til konerne — og *Brincker* medbragte hilsen og en 10-dollarseddel fra den trofaste *Hans N. Hansen*, som fra Nebraska U.S.A. år efter år betænker cricketklubben, samtidig med at han sender sin kage på fod til soranerfrokosten (vi håber han kunne høre det leve, vi udbragte for dette enestående eksempel på godt soranersind). Der var en dejlig vingave fra BODEGA, blomster og telegrammer, så det blev en god optakt til en fin fødselsdag.

Tredie halvleg

efter generalforsamlingen blev ikke mindre vellykket. Under fællesspisningen talte *Erik Stenersen* for bestyrelsen og formanden, ligesom *Mackeprang* og *Frank Damkier* til alles glæde holdt generalprøve på deres indsats ved rusfesten med blændende taler for henholdsvis klubben og dennes højt priste og højt værdsatte damer. At damerne kan andet end blot være med, beviste de senere ved deres fremragende indsats ved bowlingbanerne ...

Andespillet

i Studenterforeningen den 6. november gav et meget smukt økonomisk resultat. Om det var efterveer fra jubilæumsfesten eller hvad grunden nu kan være, var der imidlertid i år ikke den samme gode og hyggelige stemning til stede, der plejer at gøre Soranernes andespil til noget for sig selv. Vi tager revanche næste år og fejrer det tiende andespil ved en decideret hyggeaften med færre pengespil og mere underholdning. Renomméet skal genoprettes, så man stadig kommer først og fremmest for at more sig. Mest synd var den lidt matte stemning måske for et ungt norsk ægtepar, som var med sidste år for første gang, og som i år ofrede flyvebilletten Oslo—København for ikke at gå glip af så grei en fest ...

Gedeboller?

Soransk Samfunds formand, direktør Aage Kann Rasmussen, skriver følgende til red.:

En af deltagerne i Sorø-turen i juni, Seyer-Hansen, der er student fra 1928, og som jeg forstår er læge et sted i Jylland, viste os et sted i Thoreau's »Livet i Skovene (Walden)«, hvor, så vidt vi kan se, de berømte Gedeboller er omtalt. Stedet er side 241—42 i den danske oversættelse, udgivet af Kunst

og Kultur, København 1950. Jeg citerer:

»Jeg beundrede ofte på nordsiden af denne sø den riflede sandbund, som føltes fast og hård af vandets tryk under den vadendes fødder, og sivene, der voksede i bølgelinier, i flugt med sandrillerne, række bag række, som om bølgerne havde plantet dem. Der fandt jeg også en mængde ejendommelige bolde, tilsyneladende bestående af fint græs eller rodtrævler, måske af Eriocaulon, fra en halv til fire tommer i diameter og fuldkommen kuglerunde. De vasker frem og tilbage over sandbunden på grundt vand og skyller nu og da i land. De er enten helt af græs eller har lidt sand i midten. Man tror først, at de er

formet af bølgeslaget, ligesom rullesten; men selv de mindste er lavet af samme grove materiale, en halv tomme lange taver, og de dannes kun på en bestemt årstid. Desuden antager jeg, at bølgeslaget ikke så meget opbygger som ved slid nedbryder et materiale, der allerede har fået fast form. I tørret tilstand bevarer de deres form i ubegrænset tid.«

Jeg ved, at Gedebollerne i Sorø sø flere gange har været omtalt i Soranerbladet, og jeg tror også, du en gang har givet os en litteraturliste. Hvis ovenstående ikke har været nævnt før, var det måske en idé at komme med en meddelelse i et af de næste numre af Soranerbladet.

Hvad soranerbladet betyder for mig . . .

og gennem årene har betydet? I hvert fald væsentlig mere, end jeg havde forestillet mig. Først og fremmest som bindeled til det soranske kammeratskab, jeg så ofte har følt betydningen af, både bagud til fortiden og ikke mindst ved genopfriskning af kontakter fra dengang.

Den uundværlige fødselsdagsliste, men ganske særlig de soranske noter sidst i bladet, som tit har givet mig anledning til at gribe pennen. De kan ikke blive fyldige nok!

Siden min bestyrelsestid følger jeg også med interesse Soransk Samfunds arbejde, glæder mig over de stadig stigende legater og fonds, jeg selv engang har nydt godt af — som så mange andre. Også det forpligter på en måde, synes jeg.

Et gammelt og traditionsrigt blad som SORANERBLADET udgør et så enestående forbindelsesled mellem »gamle elever« fra et halvt århundrede, at andre må misunde os det!

Men mon ikke *mange flere burde »være med«*? De 25 kr. om året for både medlemskab og bladet kan næppe

afskrække. Man får herigennem også lejlighed til at kunne melde sig til en eller flere af de udmærkede sammenkomster, der afholdes i årets løb — den helt rigtige inspiration til at finde tilbage til noget af det gode gamle kammeratskab — men

GØR DET NU!

Mogens Poulsen (s. '35).

Opråb til provinsen

Soransk Samfund har mange medlemmer, men ikke nok! Det samlede antal burde forøges med mindst 400.

Ved et besøg hos gamle soranere i en mindre by blev jeg inspireret til følgende forslag:

I de fleste danske byer bor der gamle soranere. Hvad nu om eet nidkært medlem af vort Samfund i hver by ville påtage sig at »holde sammen på tropperne« — d.v.s. først søge at »kortlægge«

byens gamle soranere, og derpå søge at formå eventuelle ikke-medlemmer til at melde sig ind. Måske kunne der også blive tale om, at man nu og da — f. eks. bare een gang om året — blev enige om at mødes til en lille lokal soraner-aften, enten på ren selskabelig basis, eller måske som en foredrags- eller diskussionsaften med soranske emner på programmet. (F. eks. vil jeg gerne — når det er mig muligt — møde op og »foreføre« prøver af det soranske stemmearkiv, d.v.s. båndoptagelser med kendte gamle soranere).

Hvem melder sig frivilligt til denne hvervningstjeneste? De pågældende bedes venligst skrive til mig (Vesterbrogade 2 D, København V) og helst med oplysning om, hvor mange gamle soranere der er i byen.

Det siges undertiden af ikke-medlemmer, at Soransk Samfund kun er for københavnere — og til nød århusianere og odenseanere. Men det er ikke rigtigt. Først og fremmest har vi Soranerbladet, den røde tråd, der rigeligt er kontingentet værd. — Mon ikke den ovenfor skitserede idé kunne føre adskilligt hyggeligt soraner-samvær med sig rundt om i vore byer, lige fra Flensborg til Skagen?

C. C. Hoffgaard.

En fin soraner

Bogbindermester, kgl. svensk vicekonsul Erling Kjær.

I oktober for 20 år siden indledte tyskerne jagten på jøderne i Danmark, hvad der havde til følge, at godt 7.000 jøder blev hjulpet til Sverige, ofte lige

for næsen af tyskerne. En af de mænd, der transporterede flest jøder over Sundet, var bogbindermester Erling Kjær, Snekkersten. Som en slags påskønnelse for hans modige færd har han sammen med en række andre været 16 dage i Israel, indbudt af Israels tidligere premierminister Ben Gurion.

Erling Kjær, der i årene 1915—21 gik på Sorø, fortæller herom til »Helsingør Dagblad«: En dag i 1943 skød tyskerne på ham nede ved torvet; han blev godt gal på dem og begyndte derfor nærmest som en slags sport at sejle jøder over. Det skete altid om natten; båden sejlede lydløst med udblæsningsrøret stukket under vandet; med fuldt tryk kunne han godt sejle fra tyskerne. Medens andre tog indtil 30.000 kr. pr. tur, tog Erling Kjær kun, hvad passagererne havde råd til, og pengene gik til vedligeholdelse af ruten, benzin m. v. Tyskerne prøvede flere gange uden held at fange Erling Kjær, men omsider blev han overmandet af de tyske patruljebåde og anbragt på Wisborg, hvor han en uge i træk fik tærsk af Gestapo, så blev han nødt til at fortælle, hvad han vidste, — derefter førtes han til Vestre Fængsel, så til Frøslev og til sidst til Neuengamme. Han ville gerne i dag gøre det hele om igen, strabadserne og alt det uhumske er glemt, de gode minder fra den tid lever. Erling Kjær hører kun fra ganske få af dem, han reddede; dog er der hvert år fire, der på årsdagen for overfarten sender ham en hilsen.

Resten af samtalen med Helsingør-avisen drejer sig om besøget i Israel, denne forbavsende stat, der kun er godt 15 år gammel, men velorganiseret og trods stor indvandring aldrig — som vi — har bolignød. Turens højdepunkt var mødet med Ben Gurion, som sammenlignes med Churchill. — Nu har den 60-årige Erling Kjær bogbindervirksomhed i Helsingør, og han er med fuld berettigelse kgl. svensk vicekonsul. En soraner, der har gjort sit land ære.

I et jubilæumsår

Så dumpede atter vort dejlige sora-
nerblad ind ad døren — for dejligt og
særlig kærkomment er det med Poul
Schjærff som redaktør!

Når han præsenteres for netop disse
linier, vil han i al sin velkendte beske-
denhed »slå kors for sig« og med sin
soraner-skoledrengefacon prøve at slå
det hen; men det kan du *ikke*, kære
Schjærff! Det kom så tydeligt til orde
ved 1923-studenternes sammenkomst i
Sorø den 1. september.

Så præcis og varmt fastslog en af de
— heldigvis mange — gamle drenge
dette, og det vandt et hjerteligt bifald
fra alle — nu ved du det, Schjærff!

Nå, og så var det ellers ikke dig, jeg
ville skrive om alene denne gang, selv
om der kunne være al god grund der-
til. Nej, vi er atter nogle, der er blevet
så gamle af år, at vi må indrømme, at
vi som studenter forlod vort barn-
doms og ungdoms hjem, Sorø Akademi,
i 1923.

Men »Mindet lader som ingenting —
er dog et lønligt kildespring«, som jeg
nu, Fraterbrønden in mente en årrække
har skrevet i mange poesibøger, der
forventningsfuldt er blevet rakt mig.
Og det skal siges, at gensynet med vore
gamle venner og kammerater her på
vort minderige sted blev naturligt,
hjerteligt, og at dagen forløb efter bed-
ste traditioner, så timerne fløj.

Det uopslidelige emne, vore gam-
le lærere — Gud ske tak, at vi havde
dem, og at de var, som de netop var! —
nød fuld retfærdighed. Og derved gled
tankerne tilbage til dem, som de står
der endnu — levende foran os:

Rektor Raaschou-Nielsen, høj og
bred, »som en proprietarius« hed det
vist engang, men elskelig og forstående
overfor os drenge.

»Heus«, denne statelige, retskafne og
prægtige skikkelse, den engelske gent-
leman.

»Fatter O. B.« med piben i munden,
de store »pladestøvler«, og om vinteren
i hærens grå uniform.

»Drengen«, som endnu sidder der på
katederet i skrivetimen som for de
mange år siden, da han efter afhøring af
Jørgen og mig efter vor »duel«, behørigt
varslet og med sekundanter, i grankro-
gen allernådigst — og med sit uud-
grundelige, drengagtige smil — tillod
os at lade være at skrive i den time,
hænderne rystede endnu en del.

Eller »Marcus« — ja, husker I hans
entré med »mit navn er Marcus Peder-
sen«, denne unge, senere så uforlign-
lige og afholdte lærer (den, der skriver
dette, kender i høj grad til netop at
gøre sin entré i nye klasser).

Vi kunne blive ved *hele* det kære
portrætgalleri igennem, dog det bliver
nok for meget. Men der var i hvert
fald en, der i et frikvarter om efter-
middagen dvælede ved en række gamle
læreres grave på den gamle kirkegård.

I de mange år, men allermest i den
sidste årrække, har jeg tænkt med
største taknemmelighed på min gamle
skole og alle mine gamle lærere for,
hvad de gav mig for livet; men vi må
ikke glemme milde og elskelige frøken
Astrid Clausen på sygehuset — ja, i
tankerne står hun endnu i solskinet
der ved lågen, skyggende med hånden
over øjnene. Hende er vi mange, der
skylder største tak. Også for mig blev
hun engang »The lady with the lamp«.

At jeg først og sidst skylder mine
forældre tak for de rige børne- og
ungdomsår, skal også nævnes.

Alle forstod de, at grønnes det er sa-
gen, og at lyse op i tågen, ja,

Grønnes — ser du, det er sagen
leve med og være vågen,
leve kort tid eller længe,
blot du lyser op i tågen!

Aage Wielandt.

Rektor H. Raaschou-Nielsen. 1923

O. B. på »Plæne«. 1921

»Marcus«. 1922

Skolens største og mindste elev. Sommer 1922

Aage Lind

8.12.1883 — 15.11.1963

Aage Lind, som for mig er en kær onkel, er for soranere en kammerat. Ikke blot sine samtidige, men også de senere slægtled af soranere betragtede han som sine kammerater, som det ses af en af hans talrige sange til Soransk Samfund: »Til den ukendte Kammerat

— efter os«, hvor man kan læse disse linier:

Men flyv og far om den runde Kugle,
din Fortid løber du aldrig træet,
og hvor du bygged' din Barndoms Hule,
kan ingen nægte dig Borgerret.

En novemberdag i år blev Aage Lind svigtet af sin mest trofaste kammerat, til hvem han i digtsamlingen »Guld-

Hvorfor holder du ikke Soranerbladet?

Måske fordi Du endnu ikke har mærket trangen til engang imellem at drikke af det »mindets kildevæld«, som Rosing skriver om i sin sang til Akademiets stiftelsesdag den 31. maj (1586).

Eller fordi du endnu ikke har taget dig tid til at gense bare lidt af din skoleby? Selvom den »pragtløs er og dertil meget lille«, som Hauch digtede i 1845 — og han fortsætter: »Nej, sikkert aldrig dette Sted I glemmer, hvor I har vandret tit ved Venskabs Haand ...«

Næh, såmænd har du ikke glemt det, blot anbragt det lige *under* din bevidstheds tærskel, lidet anende, hvilke glæder der kan hentes herfra. Og du har mindst 17 andre vigtigere (og dy-

rere) tidsskrifter, der hver måned nødvendigvis må pløjes igennem, om du skal bevare din position ...

Her har du nu et nummer af det 101 år gamle Soransk Samfunds månedsskrift, som det ser ud idag. Mon ikke der en weekend skulle blive en timestid tilovers, så du kunne nå at få en fornemmelse af, hvad det kan bringe dig på sporet af!

»Ja, her af Mindets Kildevæld drik dybt og godt, og bliv ej Tidens usle Træl. Staa rank med Haab i Livets Kvæld, og saa betal i Daad din Gæld ...« — til Soransk Samfund og dets blad, som nu i 48 år har været bindet mellem gamle Soranere og deres skole.

C G. Elberling.

P.S. Soranerbladet kan man »holde« ved at indmelde sig i Soransk Samfund. Kontingent kr. 25,00 årligt, for juniorens og oldinge (70 og derover) kr. 12,50. Ind-

meldelse hos kassereren, generalkonsul, landsretssagfører B. Husted-Andersen, Raadhuspladsen 16, København V. Tlf. Minerva 3770.

kareten« — trykt i Paris 1946 — skrev det humoristiske digt med vemodig undertone: »Til en Kammerat«, idet han dermed henvendte sig til sit eget hjerte. Et sidste Vidnesbyrd om, at Aage Lind med dette sit hjerte hang ved Sorø, er den arv, som ifølge hans testamentet tilfalder Soransk Samfund, og for hvilken der skal oprettes et fond, som træder i virksomhed, når grundkapitalen er nået op på 25.000 kr., og hvis formål skal være at bekoste eller yde tilskud til udgivelse af kvalificerede arbejder af kunstnerisk, videnskabelig eller praktisk art, som skyldes personer, der i mindst tre år har været elever på Sorø Akademis Skole, eller som er eller gennem en årrække har været lærere ved skolen.

En frugt af en kammeratlig indstilling under studietiden på universitetet var hans studenterkomedie »Overgangs-aar«, som Studenterforeningen 1905 opførte på Folketeatret. Efter juridisk embedseksamen, påfulgt af nogle års virksomhed som herredsfuldmægtig i Hornslet, drog Aage Lind ud på en jordomsejling sammen med sin gode ven, godsejer Jacob Estrup til Skaføgård, en rejse, som er skildret i »Vers — Anden Samling«. Venskabet varede for livet, og den tidligere herredsfuldmægtig hjalp godsejeren med gårdens drift. Efter den lange rejse slog Aage Lind sig ned for stedse. I bakken foran den høj, hvor kong Skrod efter sagnet lå begravet, byggede han sig et hjem præget af poetisk fantasi og personlig kultur. Ikke mindst for en dreng var det et spændende sted at komme. Her var interessante trapper og tilbygninger og terrasser og vinterhave, og huset var

fuldt af smukke og morsomme sager, blandt hvilke den gamle spilledåse havde en særlig tillokkelse. Udenfor fandtes spredt på grunden hønhuse og dueslag, på romantisk vis opført i forskellige stilarter, uden kedsommelig rationalisering i det ydre. Og bag huset spankulerede påfuglen. I *kandidatens* stue ovenpå var der mange bøger, som holdt eneboeren på »Skrodhøj« med selskab. Men på en måde var han ikke ene. Han trivedes på denne egn, hvor der var mennesker, som han holdt af, og som omfattede ham med trofast venskab, på herregårde og i småkårshjem, og hvor naturen talte til hans følsomme sind. Storbyen og den moderne åndløse larm var ham imod. Heller ikke den kolde vinternatur brød han sig om, »denne kolde gølge Pragt — i sin pletfri Renhed«. Vi, der kendte hans muntre venlighed, hans hensynsfundhed og godhed, forstår også, at den kølige jurist var han ikke. Men han havde en fintfølelse retfærdighedssans. Teksten, som han selv havde valgt til sin begravelse, er den, som omtaler Nathanael som en israelit, »i hvem der ikke er svig«. Denne karakteristik ønskede han ikke læst med, men med rette fremhævede præsten i sin tale, at ordene »uden svig« også passede på ham. De centrale ord, som skulle læses, var vel disse: »Hvor kender du mig fra?« og »Du skal se større ting end disse . . . I skulle se himlen åben og Guds engle fare op og fare ned over menneskesønnen«. Bevægede Aage Lind sig i sin digtning mest ad jordiske stier, aner man dog et perspektiv oventil, som også passer sammen med hans store fortrolighed med tanken om døden, en fortrolighed, som ikke

førte til tungsind; dertil var hans sind præget af for dyb en humor.

Denne humor genfindes i hans digte, som han havde for skik at benævne med det fordringsløse ord *vers*. Mere end ved kvantitet m.h.t. bøgernes mængde eller oplagens størrelse gør de sig gældende ved kvalitet, præget som de er af følsomhed, ægthed og ud-søgt kunst. Lad os give *digteren* Aage Lind det sidste ord og slutte os til det håb, som finder udtryk i to strofer af indledningsdigtet til den samling, som udkom kort før hans død, og som han gav den forudseende og vemodige titel: »Efterladte Vers«:

— — Du gransker, Barnlille,
mit Øjepars Ringe,
det hvide, det blå
og den sorte Pupil,
og dækker dem til
med din Haand som en Vinge
og hvisker: nu døde du,
dø saa, — og hvil!

Saa ler du og tryller
og kysser min Kæbe
og glatter med Fingeren
Rynkernes Rad
og blæser din Livsaande
over min Læbe
og hvisker: nu vaagner du!
vaagn, — og vær glad!

Th. Lind.

Aage Lind kom på Sorø 1895 og tog 1901 studentereksamen. Af hans soranske produktion må særlig fremhæves den klassiske ruskantate, hvorved han har skabt sig et evigt minde blandt soranerne. Hans fine personlighed, som ovennævnte artikel karakteriserer, er

også fremhævet ved nogle kønne mindeord af cand. theol., bibliotekar Carl Dumreicher (»Politiken«, 20. november). Aage Linds brødre er lægen og litteraten *Theodor Lind*, 1882—1920, s.'01, der døde ung af lungebetændelse (Sor.-Bl., 5. årg., s. 14); han udgav 1903 »Soransk Samfunds Sange«, II Samling, og direktør *Jonas Lind*, f. 1886, '06, der i mange år har boet i Paris og udfoldet en betydningsfuld virksomhed, bl. a. i Banque des Pays du Nord.

P. Sch.

Gamle Soranere og soranske noter

Soransk Samfund lykønsker følgende kammerater, der har fødselsdag i januar 1964:

1. Ingeniør *William Poul Jens Chievitz* (f. 1889). Post kan nå ham gennem Peder Brix, 5449 Henderson Street, Chicago 41, Illinois, USA.
2. Pastor *Mogens Vagn Christoffersen* (f. 1904), Bag Søndermarken 9, Valby.
3. Politifuldmægtig *Dan Jochumsen* (f. 1914), Christiansborggade 2, København V.
6. Direktør *Ove Drewes* (f. 1904), Maglevænget 1, Charlottenlund.
8. Afdelingsdyrlæge *Poul Thorvald Madelung* (f. 1914), Dalgas Avenue 33, Århus.
10. Læge *Jakob Hendrik Højgaard* (f. 1914), Thorshavn, Færøerne.
10. *Peter P. F. A. Mourier-Petersen* (f. 1914), r' 30, I Kenya??
11. *Poul Clausen Roed* (f. 1879), på Sorø 1892—96.
13. *Georg Einar Hansen* (f. 1904), r' 20.
16. Pastor *Helge Dahn* (f. 1904), Borup.
17. Vin- og tobakshandler *Harald Hee*

- (f. 1914), Falkonérrallé 126, København F.
18. Otto Chr. Hviid (f. 1879), på Sorø 1891—95, pr.' 95.
 18. Gårdejer Arne Rytter (f. 1904), Opager, Landet st. Lolland.
 19. Julius Møller Kamps (f. 1894) r' 11, udvandret til USA.
 20. Landsretssagfører Gunnar Højgaard Nielsen (f. 1914), Høje Skodsborgvej 28, Skodsborg.
 22. Forpagter Helge Kipp (f. 1899), Allindemaglegaard pr. Ringsted.
 23. Civilingeniør Anker Rasmussen Krog (f. 1899), Norgesgade 21, København S.
 27. Fabrikant Børge Bjødstrup Andreasen (f. 1914), Priorgade 7, Sorø.
 28. Forpagter Viggo Bojesen (f. 1879), Søgade 12, Sorø.
 31. Landsretssagfører Erik Pontoppidan (f. 1894), St. Kongensgade 71, København K.
 31. Styrmand Chr. Gustav Dietz (f. 1904), r.' 20. Ca. 1940: Boston, USA.

*

Fra 21. november 1963 at regne er kurator for Københavns universitet Erik Agner Koch, R. af D., og professor ved Københavns universitet, dr. phil. Arthur Arnholtz, R. af D., udnævnt til riddere af 1. grad af Dannebrogordenen.

*

»Turistforeningen for Danmark« fejrede i oktober 75 års jubilæum. I den anledning stiftedes og uddeltes et hæderstegn til »danske og udlændinge, der har ydet en særlig indsats til fremme af turistsagen«. Blandt de således hædrede er bankdirektør Herman Munch-Knudsen (r. '10), Tønder.

*

Ole Erik Pedersen (s. '37), der indtil 1. september 1963 har boet i Wien som kontorchef i International Atomic Energy Agency's afdeling for økonomisk og teknisk bistand, er flyttet til New York for at opretholde kontakt mellem IAEA og De forenede Nationer's sekretariat i spørgsmål vedrørende

atomenergi og konventionel energi og for at deltage i en undersøgelse af behovet for atomenergi i Latinamerika.

*

Af et antikvarkatalog: Vilh. Andersen: Et Tiaar 1945. Erindringer om Johs. V. Jensen, Shakespeare o. a. — Ganske vist blev den kære professor gammel, men Shakespeare (1564—1616)?

*

Den 1. december tildeltes medicinfabrikkernes MEFA-pris læge Herluf Raaschou-Nielsen; tildelingen foretoges på Den danske Lægeforenings vegne af prof. P. Bonnevie, der hyldede dr. Raaschou-Nielsen for hans kloge, smidige og varmt interesserede ledelse af specialistnævnet, hvis formand han er. Prisen er på 10.000 kr.

*

Jydsk Medicinsk Selskab fejrede den 2. november 50 års jubilæum i Århus. I den anledning udnævntes 9 æresmedlemmer, blandt dem professor, dr. phil. Hans H. Ussing (s. '29).

*

Som særtryk af Vejle Amts Aarvog foreligger N. P. Jensen: »Nogle Erindringer fra min Barndom til 82 Aars Alder«, et omfangsrigt arbejde, forkortet og udgivet af Poul Lorenzen. Afhandlingen giver forbavsende oplysninger om tidens nøjsomhed og primitivitet samt et karakterfuldt billede af N. P. Jensens alsidige personlighed.

*

Den 27. september påbegyndtes udgivelsen af »Gyldendals Bibliotek«, et dansk klassikerbibliotek i 50 bind, omfattende et repræsentativt udvalg af levende dansk litteratur gennem 400 år. Biblioteket redigeres af den danske lektor ved Oslos universitet, den overenergiske magister Erling Nielsen (s. '38) i samråd med Det danske Akademi.

To gange tidligere har der været et »Gyldendals Bibliotek«; første gang 1899—1916, hvor Vilhelm Østergaard redigerede en udgave af danske (og delvis norske klassikere), ialt 175 bind

fra Holberg til Johs. V. Jensen. Den
subskriberede vi på med lidenskab i
Sorøtiden; anden gang et udvalg særlig
af hovedværker af verdenslitteraturen,
52. bind, der udkom i årene 1928—30
under redaktion af seks lærde mænd,
deriblandt Vilh. Andersen.

*

En medarbejder ved det svenske blad
»Dagens Nyheter« har været på en lille
sensommer-biltur gennem Danmark,
og fra sit ophold i Midtsjælland for-
tæller han nu om en lille oplevelse. Vi
gengiver den nedenfor i den svenske
udgave, for den dækker bedst det
svenske lune, hvormed den er skrevet.
For en sikkerheds skyld føjer vi dog
en oversættelse til nogle af de vanske-
ligste ord.

Vi stannade ett dygn ungefär i Sorø,
som ligger i en hänförande vacker del
av Danmark med skogar och småsjöar.
Där finns också en vacker kyrka, som
vännerna släpade mig till.

Valdemar Atterdag låg begravd där,
och vi tittade på hans kista, en mäktig
stenlåda. I närheten (i St. Bendts i
Ringsted) låg en annan av de danska
konungarna samman med sin maka,
och de hade sina avbildningar i mer än
naturlig storlek på locket till sarkofa-
gen. Valdemars vilorum var som sagt
anspråkslösare (mindre fordringsfuld).

— Tänka sig att han var en så farlig
kurre (fyr), sa jag. Rövare av stora mått
(format), som brände Visby och ka-
pade åt sig stora delar av Sverige.

— Tja rövare? sa Sten medlande.
För sin tid var han naturligtvis en stor
företagare och en väldig organisatör.
Han betydde allt för detta land, och
antagligen för Norden också, så vi skal
nog vara lika vördnadsfulla (ærbødige),
som danskarna när vi nu är här.

Jag sa inte emot honom, och efter-
som vi befann oss i kyrkan, hade vi
redan mössorna av oss.

Medan vi stod där, nalkades (nærme-
de sig) en dansk familj i den annars
tomma och öde katedralen. Det var

man, hustru och en liten gosse i tio-
årsåldern. Mannen gick först, och de
andra kom efter i gåsmarsch. Han steg
fram til sarkofagen, klappede på sten-
loket och sa:

— Her ligger han, Valdemar!

Det lät stolt och självmedet (selv-
bevidst), och på samma gång hemtrev-
ligt (hyggeligt).

Vi lämnade kyrkan och kom ut i det
blida danska solskenet, och sedan vi
tittat på ännu några gamla vackra
hus, tog vi bilen och åkte vidare i det
vackra landet.

Soraner-bladet

Hermed en stor tak til læserne for
venlighed og interesse i årets løb;
mundtligt og skriftligt har dette givet
sig udslag, hvorfor jeg farer fort med
det mig så kære arbejde, at bidrage
til styrkelsen af det soranske kamme-
ratskab. For at dette yderligere kan ud-
bygges, har bestyrelsen fået den gode
idé at knytte en yngre soraner til bla-
det, nemlig overbibliotekar C. G. *Elber-
ling*, Vordingborg, han indtræder fra 1.
januar 1964 i redaktionen og vil med
sin fine kultur sikkert med held være
med til at videreføre bladets traditioner.
*Saluto fratrem Soranum et amicum.
Laboremus pro Sora et societate So-
rana!*

P.B.V.

Red.

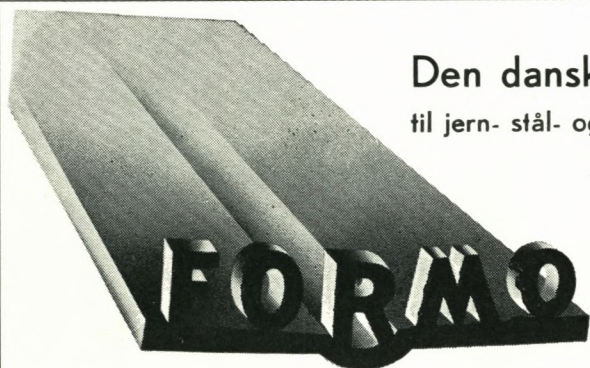
REDAKTION:

Højagervej 67, Rungsted Kyst, lektor P. Schjærff.
Tlf. 86 38 32.

EKSPEDITION:

Vesterbrogade 2 D, København V.
Direktør C. C. Hoffgaard, Central 1918.

Fr. Palm Greisens bogtrykkeri, København.

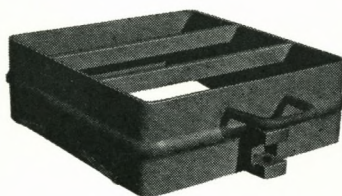
Den danske stålformkasse
til jern- stål- og metalstøberier

Leveres i størrelser
og udførelser
efter ønske

STAALKONTORET

Malmøgade 7 . København Ø

Telefon Tria * 6625

PLAST-FLASKER til alle formål

EGET FORMVÆRKSTED
EGET SILKETRYKKERI

LERHØJ 15, BAGSVÆRD
TLF. (01) 98 55 55

Tlf. 4 - 134
1. kl. værelser og smukke
selskabslokaler
Største og førende

HOTEL POSTGAARDEN, SORØ

TH. C. JENSEN

1ste KLASSES SKRÆDERI

Vedelsgade 14
Telefon 358
Sorø

Krystal - Glas - Porcelæn

Nørregades Glashandel

NØRREGADE 30 - KØBENHAVN K - CENTRAL 12.922

Mogens Krog-Meyer
Højesteretssagfører

Gothersgade 109, K
Minerva 5800

Silver

luksuspilsner

let eksporttype

pilsnerpris

pilsnerstyrke

HARBOES BRYGGERI

**SVEGÅRDS
BOGHANDEL
SORØ**

TLF. *27 . POSTKONTO 7163

**FILTRFABRIKEN
NORDEN 1/2**

Lyngby Hovedg. 4, Lyngby
Dir. Peter de Neergaard

Advokat

HARALD QVIST

Landsretssagfører
Mødeberettiget for Højesteret

Frederiksberggade 25
C. 3264 - MI. 3364

Lrs. G. Tage Nielsens efft.

Kalundborg Shipping Agency

J. Rødgaard Hansen
statsaut. skibsmægler
Kalundborg

Befragtning og klarering

Telex: 5477 Kalship
Telefon: 1700